

3, nr. 2, indsat en henvisning også til straffelovens § 226.

2. Udkastets § 7, stk. 2, bør af formelle grunde omformuleres, f. eks. således:

„Den, som afbryder et svangerskab uden at iagttage bestemmelserne i § 1, stk. 3, § 4, stk. 2, eller § 5, stk. 1, straffes med bøde“.

3. Man har overvejet, hvorvidt det kan anses for rimeligt, at straf også, for så vidt angår overtrædelse af de i § 7, stk. 2, omhandlede mere ordensprægede forskrifter kræver forsæt hos lægen, jfr. § 7, stk. 4. Under hensyn til, at læger i øvrigt er underkastet de særlige regler i lægelovens § 17 (læger er undergivet tilsyn af sundhedsstyrelsen, der påser, at de i deres gerning holder sig lovgivningen efterrettelig) og § 18 (en læges grovere eller gentagne forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af sit kald straffes med bøde eller hæfte), kan straffelovrådet imidlertid tiltræde, at det hidtidige forsætskrav opretholdes.

Man skal dog i den forbindelse foreslå, at udkastets § 10 ændres. Medens der i den gældende lovs § 12 findes en almindelig bestemmelse om, at justitsministeren fastsætter nærmere regler til lovens gennemførelse, gives der i udkastet kun hjemmel til fastsættelse af regler om behandlingen af ansøgninger om svangerskabsafbrydelse. Der bør være mulighed for også at fastsætte regler om, hvorledes en læge skal sikre sig, at betingelserne for svangerskabsafbrydelse er opfyldt i tilfælde, hvor der ikke kræves tilfaldelse fra et samråd.

4. Når kvindens eget forhold gøres strafrit, opstår en række tvivlsspørgsmål med hensyn til, hvilke former for medvirken til svangerskabsafbrydelse der kan straffes.

Af den almindelige medvirkenregel i straffelovens § 23 vil følge, at den, der yder egentlig bistand til lægens eller kvaksalverens virksomhed, vil falde ind under udkastets straffebestemmelser. Dette vil gælde f. eks. klinikhjælp og personer, der optræder som akkvisitører.

Herudover må det imidlertid antages, at man efter de almindelige regler under strafansvaret vil kunne inddrage visse personer, der optræder som mellemmand i sager, som de har personlig tillknytning til, når deres virksomhed har været af særlig intens karakter i forhold til selve gerningsmanden. Der tænkes f. eks. på tilfælde, hvor den, der

har besvangret kvinden, selv retter henvendelse til kvaksalveren og får en aftale i stand, betaler udgifterne og i øvrigt træffer alle praktiske arrangementer for at få kvinden til at benytte sig af aftalen. Det er klart, at denne situation kan forekomme i forskellige varianter. Virksomheden, den pågældende udfolder, kan være mindre intensiv end den her beskrevne, eller den kan f. eks. udfoldes af kvindens forældre. Hyvornår virksomheden bliver så klart knyttet alene til kvindens forhold, at man ikke efter almindelige regler vil kunne straffe for medvirken til det ulovlige indgreb, kan ikke udtrykkes generelt.

Efter straffelovrådets opfattelse bør denne uklarhed undgås, og man finder det rimeligt at begrænse ansvaret til den ovenfor omtalte persongruppe, der yder egentlig bistand til den ulovlige virksomhed.

Bestemmelsen, der foreslås indsat i § 7 efter stk. 3, kan formuleres således:

„Bestemmelserne i stk. 1 og 3 finder tilsvarende anvendelse på den, der bistår ved den pågældendes virksomhed.“

Det fremgår af det ovenfor anførte, at ordet „bistår“ er anvendt i en snævrere betydning end udtrykket „bistand“ anvendes i straffelovens § 23.

5. Også med hensyn til selve gerningsmandens virksomhed opstår afgrænsningsvanskeligheder. Medens indgreb, som kvinden selv foretager i overværelse af og under instruktion fra lægen eller kvaksalveren, vil falde ind under straffebestemmelserne, kan det ikke antages, at blot salg af genstande, der kan anvendes til kvindens egen svangerskabsafbrydelse, vil kunne straffes efter udkastets bestemmelser. Dette gælder formentlig, selv om der ved salget medfølger instruktion i anvendelsen.

En sådan retstilstand vil være klart uforenelig med det hovedsynspunkt, der i øvrigt er lagt til grund ved udkastets udformning, nemlig at svangerskabsafbrydelse fortsat må anses for en uheldig form for fødselsbegrænsning.

Straffeloven indeholder følgende bestemmelse i § 243:

„Med bøde eller hæfte indtil 3 måneder eller under skærpene omstændigheder med fængsel i samme tid straffes den, som indfører, tilvirker eller stiller til salg, samlet eller delt, genstande, der fremtræder som be-